

BAZAR

TOMAS GADS

Hymytyttö

TOMIAS GADS

Hymytyttö

© Tomas Gads ja Bazar Kustannus 2021
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-197-1

Taitto: Jukka Iivarinen / Vitale
Painettu EU:ssa

”Niin tuoksuva, tumma ruusu
näki eromme hirmuisen.
Hymyn hienon se hymysi, ruusu,
jota ymmärtänyt en.”

Saima Harmaja, Kaukainen maa

1. neljännes

1.

Peilistä katsoi takaisin kummajainen. Vaalea, henkäyksenkevyt nainen riisui t-paitansa ja otti varovaisen askeleen taaksepäin. Kummajainen näytti perääntyvän myös. Hän kosketteli etusormella huuliaan, antoi sormenpään myötäillä niiden rajattuja ääriviivoja hitaasti viipyillen. Amorin kaari tuntui pehmeältä, tumma huulipuna hieman tahmealta. Vartalo vääntäytyi kaarelle loitommas peilikuvasta. Tihkuiko hän seksiä? Nainen työnsi sormensa hampaidensa väliin ja kallisti päätään sivulle, sitten kokeilevasti toiselle puolelle. Hampaat välkehtivät, sillä niitä oli harjattu tiiviisti valkaisevalla tahnalalla. Neljä kautta viisi, nainen arvioi. Pidemmistä jaloista hän uneksi edelleen. Korkokengät toivat sääriin mittaa, mutta eivät riittävästi. Kolme kautta viisi. Entä vatsa? Napa oli kadonnut ihoon kuin mustaan aukkoon. Hän oli laihduttanut salaa kolme ja puoli kiloa. Nainen veti vatsaa sisään, pidätti hengitystään ja tarkasteli sivuprofiiliaan. Yksi kautta viisi.

Ajatus keskeytyi ukkosen jyrinään ja valojen välähtämiin. Nainen säpsähti. Hetken ajan oli pimeää ja hän kuuli vain oman katkonaisen hengityksensä. Sitten lamppuihin syttyivät taas valot. Kylmän kevään jälkeen sää oli lämmennyt äkillisesti ja ilma oli ollut aamusta asti painostava, kosteanlämmän ja paikalleen seisahtunut ilmassa oli täyttänyt kadut. Hän oli matkalla kuunnellut radiosta säätiedotusta. Keski-Euroopasta oli noussut lämmintä ilmaa Suomea kohti ja samalla lännestä oli saapunut voimakas matalapaine.

Kevään ensimmäisen ukkosmyrskyn oli ennustettu saapuvan. Nainen kuunteli uutta jyrähdystä. Taivas repeili odotetusti. Ennusteen mukaan ilmassa olivat vaaran ainekset.

Lyhyt hengähdystauko oli ohi ja kohta vaaleakutrasta naista väänneltiin taas asentoihin. Pitkät hiukset viistivät valkoista kangasta pitkin, kun hän teki mitä käskettiin.

– Voitko suoristaa vasemman jalkasi? Ei sinne päin vaan tähän suuntaan, valoa kohti.

Nainen totteli. *Siirrän luitani paremmin esille.*

– Rintakehää enemmän ulos.

Selässä tuntui ikävä vihlaaisu, kun nainen taivutti itseään tahdonvoimalla. *Olen notkea, mutta silti sattuu.*

Vilunväreet tanssivat ilkkurista tanssiaan naisen maidonvaalealla iholla. Hän joutui tekemään kaikkensa, ettei tärinä näkyisi häiritsevästi ulospäin. Mies hääräsi ympärillä. Huoneessa leijaili hetkittäin vanhan savukkeen tuoksu. Se sai naisen yskäisemään kerran. Mies sammutti joitakin telineeseen ripustettuja kohdevaloja. Nainen ei ollut varma, mumisiko mies itseksensä, vai eikö hän vain kuullut kunnolla. Hänen oli vaikea keskittyä. Mies käyttäisikin ilmeisesti vain yhtä valoa sekä puolitoista metriä leveää, kahdeksankulmaista softboxia. Ajatus harhaili. Puhe tuntui kohisevan korvissa, samalla tapaa kuin orvon Sinuhenkilän korvissa kuului pelkkää karpäsen surinaa. Kirjan hän oli lukenut lukiossa ja muisti pitäneensä siitä. Miehen sanat kuulostivat aivan karpäsen surinalta.

Nainen huomasi miehen turhautuvan. Tämä tuli pois kameran takaa.

– Mitä minä oikein teen sinun kanssasi? Nyt pitäisi vähän spice it up honey.

Mitä hän sillä tarkoitti?

Nainen tunsi olevansa väärässä paikassa. Tuuli vinkui ulkona ja sai ikkunalasin helisemään. Hän tunsi olonsa oudoksi

ja pyysi saada pitää tauon. Korkeilla piikkikoroilla hän hoi-
perteli takaisin verhon taakse eikä vilkaissutkaan enää sivu-
kuvaansa. Hän kaivoi kassistaan kännykkänsä, mutta huomasi
pian, ettei siinä ollut eloa. Toisaalta ei tässä nyt hengenhätä
sentään ollut. Kyynel kuitenkin puristautui väkisin silmä-
nurkasta. Hän etsi meikkipussistaan pienen peilin, kostutti
sormenpään suussaan ja pyyhki alaluomelta maskarasotkun
pois. Miehen ääni kuului taas. Tällä kertaa selvästi.

Nainen puristi sormillaan rajusti. Peili särkyi käsissä ja
samanaikaisesti hän tunsu mielessään jonkin menevän säröille.
Hän seurasi katseellaan, kuinka peukalon päähän syntyi haava
ja kuinka sieltä hetken kuluttua pulpahti esiin tumman-
punainen veripisara. *Oli vain mentävä.*

Aina oli jonkinlainen mahdollisuus muuttaa oman elä-
mänsä suuntaa. Nainen toivoi, että kaikki kääntyisi parhain
päin. Ehkä myrskypilvellä olisi hopeareunus.

2.

Ann-Mari Forsman ei piitannut nopeusrajoituksista ajaessaan Aurajoen rantaa pitkin Archipelago-hotellille. Nuori nainen oli löydetty kuolleena. Kädet sidottuina sängynpäättyyn, kaula mustelmilla.

Hän parkkeerasi auton puolittain jalkakäytävälle pääoven eteen ja puikahti pyöröoven väliin. Ihmisiä parveili juuri avatun boutique-hotellin aulassa. Ann-Mari aisti hämmennyksen ja ilmiselvästi pelonsävyttämän tunnelman ympärillään. Ihmispaljouteen nähden puheensorina oli vaimeaa. Asiakkaat supisivat matalalla äänellä omissa porukoissaan eri puolelle aulaa asetelluissa samettipintaisissa sohvaryhmissä. Joku nosti välillä päätään ja pälyyli paikalla olevia poliiseja. Ann-Mari marssi määrätietoisesti aulan poikki, ohi kyselevien katseiden.

Vastaanottotiskin luona hän nyökkäsi Niklakselle. Vanhempi konstaapeli osoitti kädellään Ann-Marille tietä ja näytti olevan valmis kuulemaan ohjeita. He ahtautuivat peräkanaa hissiin ja ovet lähtivät lipumaan äänettömästi kiinni.

– Onko muita tulossa?

– Ei ole. Minä johdan tutkintaa. Mitä uutta tiedetään?

Ann-Mari kaivoi taskustaan kynää ja pientä muistikirjaa. Samassa hissi nytkähti liikkeelle.

– Henkensä menettänyt nainen on nimeltään Selina Aalto.

– Se malli? Ann-Mari katsoi kysyvästi Niklasta.

– Joo. Teki kansainvälistä uraa ulkomailla. Selvitin, että hän asui vakituisesti Milanossa.

Ann-Mari käänsi tyhjän sivun muistikirjasta ja kirjoitti nimen päivämäärän alle. Niklas täydensi tapaustietoja niiltä osin, mitä oli kuullut rikospaikkapartion tyypeiltä, samalla kun he kävelivät rinnakkain sinertävää kokolattiamattoa pitkin. Moni olisi haistanut sen uudenkarhean tuoksun, mutta rikosylikonstaapeli Forsman haistoi vain haasteellisen uuden tapauksen ja valitettavan kuoleman.

– Puoli yhden jälkeen siivoaja oli siis koputtanut huoneen 312 oveen, eikä sieltä ollut kuulunut mitään? Siivoaja oli mennyt sisälle, eikä muita ollut huoneessa? Paikalla oli vain naisen ruumis?

Niklas nyökkäsi kolmesti.

Käytävän päässä Ann-Mari pysähtyi. Huoneen 312 ovi oli auki, ja oviaukko oli suljettu sinivalkoisella teipillä. Ann-Mari tunnisti tekniikan silmälasipäisen Anette Karlssonin sekä kaksi muuta valkoisiin suoja-asuihin pukeutunutta teknistä tutkijaa. He olivat ryhtyneet jo töihin.

Huone vaikutti minisviitiltä tai normaalia avarammalta hotellihuoneelta. Ann-Mari rekisteröi katseellaan harmaan sohvan, ruskean nahkaisen nojatuolin ja pienen pyöreän pöydän. Mustakehyksinen lasiseinä toimi tilanjakajana, ja sen läpi näki selvästi nuoren naisen elottoman ruumiin. Nainen makasi selällään, lasittuneet silmät katsoivat yläviistoon. Kaulassa näkyi mustelmia. Ranteet oli mahdollisesti kiinnitetty ihonvärिसillä sukkahousuilla sängynpäättyyn. Jalat olivat pitkät ja hoikat, varpaankynsissä näytti olevan punaista lakkaa. Naisen päällä oli naruolkaiminen, ehkä silkkinen paita tai yöpaita. Naisen vieressä valkoisella tyynyllä oli tummanpunainen ruusu. Ann-Marin katse lipui alemmas. Lattialla näkyi lasinsiruja ja todennäköisesti verijälkiä.

Ann-Mari teki muistiinpanoja ja kuuli ympärillään vain hiljaisuuden. Työpäivä oli alkanut.

3.

Hirvensalossa Magnus Mehtonen antoi veden valua päälleen ja nautti ihoa pehmeästi hellivästä lämpimästä sadevesi-suihkusta. Ensin hän oli vastustanut vaimonsa Gretan uutta kylpyosastoa, sillä tuntui järjettömältä remontoida vain pari vuotta vanhaa taloa. Sitten hän oli todennut mielessään, että jos remonttiterapiasta olisi hyötyä, niin tehkööän Greta omilla osingoillaan mitä halusi.

Remontti oli valmistunut juuri ennen Gretan lähtöä toipumislomalle siskonsa perheen luo Maarianhaminaan. Talven osastojakso oli ollut raskas eikä hoitotasapainoa tunnut löytyvän huolimatta erilaisista lääkekokeiluista ja tera- pioista. Lopulta Greta oli kuitenkin kotiutunut, mutta tilanne oli jatkuvasti epävakaa. Kylpyosaston suunnittelu ja remontti- järjestelyt olivat tuoneet iloa Gretalle ja huojennusta Magnuk- selle muuten niin raskaalta tuntuneeseen kevääseen. Kaiken lisäksi Halme oli ruvennut vähän väliä kyselemään Gretan kuulumisia. Onneksi ei tarvinnut tehdä tiliä tästä Maarian- haminan-matkasta.

Kun Magnus hieroi hoitoainetta niskahiuksiinsa, hänen katseensa kiinnittyi vasta asennetun lasiseinän alaosaan. Vesi- pisarat valuivat jotenkin oudosti. Greta oli nähnyt kokolasisen kylpyhuoneen seinän jonkun tuttavansa luona ja halunnut välttämättä saada samanlaisen. Magnus oli yrittänyt panna vastaan, mutta Greta oli jo ottanut yhteyttä tuttavansa suosit- telemaan remonttifirmaan.

Suihkun jälkeen Magnus etsi laskua ja firman yhteystietoja, muttei löytänyt mitään papereita työpöydän laatikosta. Hän tiesi, että Greta oli maksanut laskun, sillä kotitalousvähennys oli jäänyt hänen tehtäväkseen, vaimo ei pikkuseikoista piitannut. Magnus tarkisti maksun Gretan tiliotteelta kännykäs-tään. Hänellä oli käyttöoikeus vaimonsa tiliin, sillä maanisessa vaiheessa rahankäyttö karkasi käsistä. Gretan taloudellinen itsenäisyys oli määritelty vuorokautisessa nostorajassa.

Kyhö Oy:lle oli maksettu ensin tuhat ja sitten viisisataa euroa heti remontin jälkeen. Mitään kuittia Magnus ei onnistunut löytämään. Netistä ei löytynyt jälkeäkään koko yrityksestä eikä myöskään Y-tunnusta. Hän ei jaksanut ruveta kyselemään Gretalta asiasta, vaan siirtyi tutkimaan omia sähköpostejaan.

Esiintymispyyntöjä oli jälleen tullut lisää. Panostaminen Finlandia-talon kriminaalipsykologian seminaariesitelmään edellisenä vuonna oli tuottanut tulosta. Häneltä oli pyydetty esitystä nimenomaan psykologin roolista poliisityössä. Eikä vain roolista, vaan ennen kaikkea psykologin asiantuntijuu-desta trauman tunnistamisessa rikosten taustalla ja sen merkityksestä rikosten ratkaisussa. Konkreettisia esimerkkejä sisältänyt esitys oli saanut kehuja monelta taholta. Hänen osaamistaan arvostettiin vihdoinkin. Hän oli muutakin kuin vain tutkija vailla poliisin koulutusta tai vaimonsa lapsen-vahti. Elämällä oli tarkoitus ja hänellä olisi vihdoin tilaisuus jättää edes jokin jälki itsestään.

4.

Eerikinkadulla sijaitsevaa Turun pääpoliisiasemaa oli viime vuosina remontoitu perusteellisesti. Ann-Mari ei ollut pitänyt jatkuvasta kaaoksesta eikä poran äänistä tippaakaan, mutta lopputulokseen hän oli tyytyväinen. Harmaasyiset laminaattilattiat, valkoiset seinät ja uudet huonekalut tekivät palaverihuoneista ja isommista kokoontumistiloista selkeitä ja toimivia. Hän piti myös siitä, että yhteiset tilat olivat pelkistetyn koruttomia, koska tällöin fokus pysyi paremmin perustehtävässä. Jokainen sai koristella haluamallaan tavalla oman tai jaetun työhuoneensa, vaikka minkälaisella krääsällä.

Halmeen tiimi piti majaa rakennuksen neljännessä kerroksessa, ja palaverihuone numero kuusi oli heidän oma komentokeskuksensa. Ann-Mari painoi kuutosessa virtakatkaisijasta henkeä älytauluun ja odotti porukkaa paikalle. Komento oli nyt hänellä.

Magnus astui ruskeissa housuissaan ja siniruudullisessa kauluspaidassaan ensimmäisenä oviaukosta sisälle. Ann-Mari nyökkäsi miehelle, ja pani merkille, että tämä näytti poikkeuksellisen keskittyneeltä istuutuessaan paikalleen ja kääntäessään vihkostaan puhdasta aukeamaa esille. Magnuksen perässä kiiruhtivat omille tuoleilleen Niklas ja Sergei käsisään piripintaan kaadetut kahvimukit. Muita ei tullut. Rikoskomisario Halme oli poissa. Tästä syystä Ann-Mari oli poikkeuksellisesti tutkinnanjohtaja, vaikka hänellä olikin rikosylikonstaapelin natsat.

Älytaulu heräsi eloon.

– Okei. Mennään suoraan asiaan.

Ann-Mari selosti taululta näkyvät perustiedot:

– Vainaja on 21-vuotias turkulaislähtöinen Selina Aalto, joka on viimeiset kolme vuotta asunut Milanossa ja työskennellyt siellä mallina. Aallon vanhemmat asuvat Raisiossa, ja heille on viety kuolinviesti välittömästi. Archipelagon siivooja löysi Aallon eilen sunnuntaina noin klo 12.30 makaamassa sängyn päällä kuolleena. Huoneessa ei siivoojan kertoman mukaan ollut paikalla muita henkilöitä, ainakaan näkyvillä. Siivooja ei ollut mennyt huoneeseen sisälle, vaan oli oven-suussa pelästynyt tilannetta ja hälyttänyt apua. Meidän onneksemme näytteiden sotkeentumiselta toisin sanoen välttyttiin.

Tekniikan ottamat kuvat tapahtumapaikasta lävähtivät vuorostaan esiin.

– Sirpaleita lattialla, sängyn edessä ja tuossa käytävällä, rikosylikonstaapeli Sergei Petrov alkoi selostaa silmämääräisiä havaintojaan. – Onko merkkejä tappelusta tai puolustautumisesta? Rikoksesta? Raiskaus ja surmatyö ovat täysin mahdollisia hypoteeseja. Näytätkö vielä sänkyä.

Ann-Mari veti taustalta toisen kuvan esiin.

– Kädet näyttävät olevan sidottu tavallisilla naisten sukka-housuilla sängynpäätyn. Mustelmia muistuttavat alueet kaulalla ja kasvojen sinerrys voivat viitata kuristamiseen. Huomattavaa on, ettei uhrissa tai sänkyvaatteissa näy verta, jatkoi Sergei selontekoa. – Lakanat ovat vitivalkeiset. Meidän tehtävämme on selvittää, kenen verta tuossa on ja kuka tai keitä huoneessa on lauantain ja sunnuntain välisenä yönä ollut ja oliko Aalto elossa näiden henkilöiden tai henkilön poistuessa paikalta.

Tämän jälkeen Ann-Mari antoi puheenvuoron etusormiaan kohottaneelle Niklakselle. Tämä piti katseensa tiiviisti tablettissaan samalla kun valotti silminnäkiähavaintoa:

– Sain paikan päällä selville, että Aalto oli varannut huoneen itselleen. Hän oli kirjautunut sisään lauantaina klo 15.15. Hänen seurassaan ei ollut tuolloin nähty muita. Jututtamani vastaanottovirkailija oli nähnyt Aallon poistuvan yksin hotellista noin klo 21. Bilevaatteet päällä, tai lähinnä sellaisen kuvan vaatetuksesta sain.

Niklas nosti päätään ja osoitti älytaululle.

– Ne ovat varmaan nuo siniset farkut tuossa lattialla ja mahtaako tuo ruskealla nojatuolilla oleva vaalea mytty olla virkailijan kuvailema valkoinen puhvihainen paita?

Seuraavaksi Ann-Mari napautti näkyviin lähikuvan vaaleahiuksisesta, siroluisesta ja enkelikasvoisesta vainajasta. Tämän pitkät kihartuvat hiukset aaltoilivat valkoisen lakanan päällä pään ollessa kallistuneena toiselle sivulle. Siniset lasittuneet silmät tuijottivat yläviistoon. Jostain syystä kasvojen ilmeinen sulokkuus ja sopusuhtaisuus toi Ann-Marille mieleen nukan. Nuket oli tehty täydellisiksi, niin karmealta kuin ajatus tässä yhteydessä tuntuikin. Tämä ihmisnukke oli voinut tulla raiskatuksi ja tapetuksi.

– Tiedän, että tämä on vähän epäsovinnainen huomio, mutta sanon sen nyt kuitenkin, koska se voi tutkinnan kannalta olla merkittävää... En vain pääse yli siitä kuinka kaunis nainen Selina Aalto oli. Kuin tuo tummanpunainen ruusu hänen vieressään, totesi Niklas.

Kukaan ei nyökännyt, mutta kaikki vaikuttivat olevan samaa mieltä Niklaksen kanssa. Tiimin nuorin sanoi usein ääneen sen, mitä muut epäröivät. Ann-Mari loi katseen pöydän yli Magnukseen ja huomasi tämän jo kirjaavan tehtäväkseen todennäköisesti Aallon taustojen selvittämisen, sen mitä menestyneen mallinaisen elämä ja piirit pitivät sisällään.

– Tämän nuoren naisen elämä jäi valitettavasti kesken liian varhain. Tilanne on se, että tällä hetkellä kuolinsyy ei ole

vielä tiedossa. Kaikki on vielä auki, Ann-Mari totesi ja kirjoitti taululle vapaalla kädellä kaksi polttavaa kysymystä:

Henkirikos?

Kuolemantuottamus?

Niklas otti selvittääkseen illan tapahtumien kulun ja tapahtumapaikan tutkimisen kameravalvonnan osalta. Sergeille Ann-Mari antoi saman nakin, mikä sopi Sergeille paremmin kuin hyvin. Ann-Marista tämä näytti päässeen omassa elämässään vähitellen takaisin jaloilleen. Kivikasvoinen Serge ei asioistaan juuri puhunut, mutta Ann-Marikin oli kuullut, että Aleksei-veljen koomasta selviäminen oli ollut pieni ihme. Ann-Mari oli koko sydämeästään hyvillään siitä, että elämässä jokin oikeus ja kohtuus oli tapahtunut.

Hän sulki älytaulun sillä erää. Seuraavaksi hän soittaisi oikeuslääkärille.

TUNNETKO TODELLA NAAPURISI?

Turkulaisen hotellin sängyllä makaa kuuluisa valokuvamalli kuolleena. Halmeen erikoisryhmä alkaa tutkia tapausta rikosylikonstaapeli Ann-Mari Forsmanin johdolla, koska rikoskomisario Halme on salaperäisillä New Yorkin -matkoillaan.

Tutkimus junnaa todisteiden puuttuessa paikoiltaan, ja tiimissä on skismaa. Vanhempi rikoskonstaapeli Niklas Lindholmilla on tietoa, joka uhkaa saattaa rikostutkija Magnus Mehtosen arveluttavaan asemaan ja sotkee entisestään tämän privaattielämää. Uusi karmeaa löytö paikallisen abiporukan vappujuhlien jäljiltä herättää epäilyksiä sarjamurhasta, ja paine löytää vastauksia kasvaa hermoja koettelevaksi.

Ryhmä Halme -dekkarisarjan kolmannessa osassa Tomas Gads kuorii kerros kerrokselta esiin tavallisten lähiöperheiden salaisuuksia ja paljastaa, mitä kaikkea kauniiden hymyjen taakse voi kätkeytyä.

84.2

ISBN 978-952-376-197-1

WWW.BAZARKUSTANNUS.FI